

NAGY JUDIT ÁFONYA

Némasága lesz

Ím állok magasztos déli csendben
alanya a jégszobrásznak
van már szemem szám hangszálam is talán
látom ahogy nem messze a dombtetők fokán
lépcsők fokán is túl
égbe gyalogol egy rongyos keménykalap
bizony ilyenkor jön ideje a felemelt végnek
bár szemünk mögött leng még
némi néma tavaszmámor
s levélhajtások ernyője megkopott írásokat idéz
tudni kell a megkésétt kívánságok nem teljesülnek soha
évszakok vándorolnak át megtévesztések keresztútján
tudta ezt amott a járdán a kérdőjelhátú anyóka
„utolsó teemet lépem oly csonthideg
körbecsavarja a szívem mint akasztókötel”
mondja az asszony és hazatér
lehajtani fejét
hármasonat haja három út három múlt
szűz volt majd anya és banya
így kell majd cserélnem nekem is a maszkot
bár várok míg ideje jön a körnek
rongykezünk még hajnalt simít
időszámításunk végtelen
hideg házudvarok csendölésben
némasága lesz a földnek
árnyaink pókhálója
rozsdavörös fenyőszőnyeg.